

foreslaaet til Afvikling af optagne Laan. — Vedrørende Ændringsforslagene Nr. 15 og 16 skal jeg sige, at man har ment det rigtigst ikke i Sparekasseloven at optage Bestemmelser om Lønninger med videre til Sparekasseinspektøren og hans Fuldmægtige, idet man mener det rigtigst og hensigtsmæssigst, at Lønningerne baade for Sparekasseinspektøren og hans Personales Vedkommende, forsaavidt de overhovedet skal bestemmes ved Lov, fastsættes ved Lønningsloven.

Efter at have omtalt disse Ændringsforslag skal jeg endnu blot nævne, at der er tilsendt Udvalget to Skrivelser, der er aftrykte som Bilag til Betænkningen. Den ene er en Henvendelse fra Fællesrepræsentationen for De danske Sparekasser til Ministeren angaaende det Tilfælde, at en Bank overtager en Sparekasse. Der synes at være en Del Ængstelse hos Fællesrepræsentationen for, at man skulde gaa for vidt i saa Henseende fra enkelte Bankers Side — der nævnes i Skrivelsen to, Landmandsbanken og Andelsbanken —, og der anmodes om, at der maa blive vist Forsigtighed med Hensyn til at give Tilladelse i saa Henseende. — I Bilag 2 findes en Henvendelse til Landstingets Udvalg fra De danske Provinsbankers Forening, hvori der anføres følgende Resolution, som den har vedtaget paa et Møde i Sommer: „Generalforsamlingen udtaler sin Tilslutning til den af Handelsministeren i Lovforslagene om Banker og Sparekasser tilsigtede principielle Adskillelse mellem disse Institutioner, men maa da ogsaa kræve, at denne Adskillelse gennemføres i Praksis bl. a. derved, at saadanne utvivlsomme Bankforretninger som Laan mod eller Diskontering af Veksler, Kassekredit, Indskud paa Folio, Omsætning af Valuta og Børsforretninger unddrages Sparekassernes Virksomhed. Bestyrelsen opfordres til overfor Lovgivningsmagten at virke for, at Forslaget ændres i den antydede Retning“. Jeg skal tilføje, at den Ændring, som denne Resolution udtaler Ønske om, skulde foretages i Lovforslagets § 1 og har været omtalt i Udvalget, men Udvalget har ikke været stemt for, at vi i det hele skulde stille Ændringsforslag herom. Jeg tror, jeg tør sige, at man i Udvalget har følt sig betrygget ved følgende Udtalelse af den højtærede Handelsminister ved første Behandling her i Tinget: „Med Hensyn til Forslag til Lov om Sparekasser skal jeg fremhæve, at i Sammenligning med den nu bestaaende Ordning er alle de senere Forslag gaaet ud

paa at trække en skarpere Skillelinie mellem Bankvirksomhed og Sparekassevirksomhed og at betone, at Hovedformaalet for en Sparekasses Virksomhed er at anbringe de Midler, som indskydes af Sparerne, paa den mest betryggende Maade. Derfor er der trukket snævrere Grænser for en Sparekasses Virksomhed, end Forholdet er efter den historiske Udvikling, som er foregaaet herhjemme, hvor det gennem lange Tider har været Tilfældet, at der faktisk ofte ikke var Forskel paa en Sparekasses og en Banks Virksomhed“. Disse Udtalelser forekommer mig og sikkert hele Udvalget tilstrækkelig betryggende, i hvert Fald er der ikke stillet Ændringsforslag af Udvalget.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse.

Johan Hansen: Lovforslaget om Sparekasser bygger i væsentlig Grad paa Kommissionens Betænkning og denne igen paa de Erfaringer, man har høstet ved Sparekassevirksomhed i de forløbne Aar, men Fremtiden forekommer det Mindretallet, man ikke særlig har taget Sigte paa. De af os stillede Ændringsforslag er motiverede herved, og vil har ogsaa ønsket at stille et Ændringsforslag om Fiksering af Indlaansrenten, men af det Hensyn, der er anført i Betænkningen, har vi igen trukket dette Forslag tilbage. Derimod mener vi det rigtigst at opretholde det Forslag, vi under Nr. 2 har stillet til § 5. Vi mener, at der derved vil skabes Mulighed for, at Kommuner „enkeltvis eller i Forening“ kan oprette Sparekasser, og naar de faar den Ret, har vi ogsaa tænkt os, at der vil være Mulighed for at overtage de Sparekasser, der i Øjeblikket betegnes som selvsupplerende, og som efter Lovforslaget ikke i Fremtiden kan oprettes. Det forekommer os nemlig, at disse selvsupplerende Sparekasser kan rumme en vis Fare. Dels er det ret ofte Tilfældet, at de har opsparet eller indtjent i Aarenes Løb ret betydelige Beløb, som paa en Maade er halvt herreløst Gods, og dels kan der ogsaa paa anden Maade ske noget, som ikke er helt heldigt, hvis de Folk, der kommer ind i en saadan selvsupplerende Sparekasses Bestyrelse, er personlig interesserede. Lovforslaget forudsætter jo, at de, der kommer ind i en Sparekasses Ledelse, ikke maa bringe Kundskab om Sparekassens Virksomhed til Anden- eller Trediemand, men dette forhindrer ikke, at et saadant Bestyrelsesmedlem i en Bank eller Sparekasse, hvis han er Indehaver af en stor Forretningsvirksomhed paa den paagæl-